

РЕШЕНИЕ

№ 4312

гр. София, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 20.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **3759** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 46а от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. А. Х., [дата на раждане] ,гражданин на С.,чрез пълномощника му адв. Ст.М. от САК срещу Заповед за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към Дирекция "Миграция" с № 5364з-991/27.03.2023г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

В жалбата се твърди,че Заповед за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ е издадена ,при липса на законови предпоставки за нейното издаване и в нарушение на предписаната в закона процедура.Твърди,се още че административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 36, ал. 1 АПК,служебно да събере всички необходими доказателства, въз основа на които да направи своите правни изводи.Съгласно императивната разпоредба на член 34, алинея 3 от АПК, административният орган осигурява на страните възможност да изразят становище по събраните доказателства, както и по предявените искания,като определя срок не по-дълъг от 7 дни;страните могат да правят писмени искания и възражения,което не е било спазено от издателят на административният акт. Твърди се още че същата е издадено в противоречие с материално-правните разпоредби на закона,като липсват данни,че жалбоподателят е възпрепятствал изпълнението на заповедта за налагане на ПАМ, така и че при него е налице опасност от укриване.Материално-правните предпоставки за настаняване в СДВНЧ следва да се тълкуват при съобразяване с разпоредбата на чл. 44, ал.5 от ЗЧРБ и на чл. 15, § 1 от Директива 2008/115 на

Европейския Парламент и на Съвета,което също не е било спазено от административният орган постановил заповедта.Моли да се отмени изцяло обжалваната заповед,като незаконосъобразна.

В проведеното о.с.з. по делото жалбоподателят редовно призован,се представлява от адв.Ст. М.,моли съда да отмени обжалваната заповед по подробно изложени аргументи в жалбата.

Ответникът–Директор на дирекция“Миграция“-МВР,чрез процесуален представител юрк.В.Ч. редовно призован,не се явява,не се представлява.Депозира писмени бележки по същество на спора,претендира юрисконсулско възнаграждение.

Административен съд София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Административното производство е започнало по предложение на началник отдел „ПМН“ при дирекция“Миграция“-МВР.На 15.03.2023г. в дирекция „Миграция” е получено писмо [рег.номер на МПС] /24.03.2023г. по описа на ДАБ при МС,с което дирекцията е уведомена,че на чужденеца А. А. Х./ABDULA ALBASRJ HALAF/, [дата на раждане] ,гражданин на С., Л.,с решение №4968/13.03.2023г. на Заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), настанен в център от затворен тип /ПЗТ/ е прекратено производството за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България,във връзка с подадена от чужденеца молба рег.№ УП 21858 от 07.03.2023 г. до председателя на ДАБ при МС,с която кандидатът е заявил,че се отказва от молбата си за международна закрила. Решението е връчено на 15.03.2023г. и е влязло в сила.В предложението е посочено,че от извършените справки в АИС-МВР и регистрите на ДМ по посочените имена са установени регистрирани данни за чужденеца,като същия е бил краткосрочно настанен в Център за краткосрочно настаняване в СДВНЧ-Любимец към ДМ с бадж №11880, за периода от 05.09.2022г. до 04.10.2022г.,на основание заповед за краткосрочно настаняване рег.№517з-5308/05.09.2022г. на началник група „Миграция” при ОДМВР-С..Посочено е ,че чужденеца няма адресна регистрация и разрешен срок на пребиваване в страната.За чуждия гражданин се предполага,че целта на пребиваването му в страната е като транзитен пункт.За същия няма данни да разполага със средства за издръжка.Изготвена е докладна записка след проведена беседа със същия на 24.03.2023г.,във връзка с разпоредбите на чл. 26 и чл. 34 от Административно-процесуалния кодекс (АПК),като му е разяснена възможността,чрез преводач на разбираем за него език,да се запознае с материалите по административната преписка,да изрази становище, възражение и да представи нови факти и обстоятелства във връзка с административното производство.А. А. Х. не е изразил становище и не е представил нови факти и обстоятелства в хода на административното производство.В хода на производството се установява,че жалбоподателят няма документи за самоличност.Няма близки и роднини на територията на Република България и не разполага с парични средства за самоиздръжка.

Със заповед на Директора на дирекция“Миграция“-МВР, на основание чл. 41, т. 4

ЗЧРБ, е наложена ПАМ "връщане до страната на произход " на А. А. Х. и на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ,с обжалваната в настоящото производство заповед същият е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция" за срок до отпадане на пречките за изпълнението на принудителната административна мярка и организиране изваждането на чужденеца от Република България,но не повече от 6 месеца.Мотивите на административния орган по повод издадената заповед препращат към мотивите,изложени в предложение рег.№ 5364р-7420 от 27.03.2023г. по описа на Д“Миграция“ изготвено от началник отдел „ПМН“ при дирекция“Миграция“-МВР.Отвeтника е представил в цялост административната преписка,включително и ПАМ-"връщане до страната на произход" на А. А. Х..

При така установените факти, съдът формира следните правни изводи:
Жалбата е подадена от лице с правен интерес, в законоустановения срок чл. 46а ал. 1 от ЗЧРБ.

При издаване на заповедта е спазена формата по чл. 59, ал. 1 от АПК. Заповедта съдържа и задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2, т. 1-8 от АПК, посочени са релевантните обстоятелства,съставляващи фактическите основания за издаването ѝ.В случая издаването на заповедта се основава в материал, изготвен от помощен орган (предложение № 5364р-7420/27.03.2023г. началник отдел П.-ДМ),като формулираните в този материал мотиви следва да се смятат за обосноваващи издаването на оспорвания административен акт (в този смисъл съдът съобрази ТР №16/1975 г. на ОСГК на ВС).Същите е възможно да предхождат акта и да се съдържат в отделен документ,предварително създаден за инициира издаването на акта.Съгласно решението на ВС,не е необходимо административният акт да съвпада по време с излагането на съображенията, на основание които е постановен.От съдържанието на предложението на началник отдел „Миграция“ до директора на ДМ по ясен и категоричен начин се излага съображенията на административния орган, които дават възможност на адресата на заповедта да се запознае с основанията/мотивите ,правни и фактически/ за прилагане на съответната мярка.Съдът приема,че обжалвана заповед е мотивирана и съдът в случая може да упражни ефективен контрол за законсъобразност.

Съдът не установи при издаване на оспорения административен акт да са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Производството е започнало съгласно чл. 24, ал. 1, предл. първо от АПК служебно, на основание издадено мотивирано предложение за налагане на ПАМ,отправено до компетентния административен орган.Съдът приема,че при условията на чл. 35 от АПК,от административният орган са изяснени и фактите и обстоятелствата, от значение за случая,като са събрани достатъчно и относими доказателства,преценени от същия по реда на чл. 36, ал. 3 от АПК.Съдът не констатира допуснати съществени нарушения в хода на административното производство, които да са рефлектирали върху съдържанието на оспорения административен акт.

Заповедта е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ, в предписаната от закона форма.Не се установява наличието на съществени процесуални нарушения на административно-производствените правила. Процесната заповед отговаря на изискванията на чл.44, ал. 10 от ЗЧРБ, тъй като съдържа изводи за

настаняването в СДВНЧ и законовото основание за нейното издаване.

По отношение на възраженията на жалбоподателя за това, че жалбоподателят е бил лишен от правото си активно да участва в административното производство, същото е неоснователно. Видно от доказателствата по делото жалбоподателят е запознат със започналото административно производство/л.18-декларация/ в присъствието на преводач. Също от обстоятелството, че жалбоподателят е упълномощил адвокат, който да изготви жалба против заповедта, може да се направи извод, че същият е бил запознат със оспорваната заповед. Съдът приема, че в случая са изпълнени изискванията на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 АПК.

По отношение на оспорената заповед, принудителното настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци, Съгласно чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ настаняването на чужденци в специалните домове се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване на чужденци, издадена от компетентни длъжностни лица от Министерството на вътрешните работи, като в заповедта изрично се посочва необходимостта от настаняването и законовото основание и се прилага копие от заповедта по ал. 6. Съгласно чл. 44, ал. 7 от ЗЧРБ към дирекция "Миграция" се създават специални домове за временно настаняване на чужденци, на които е издадена заповед за принудително отвеждане до границата на Република България или за експулсиране. Настаняването на чужденци се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентни длъжностни лица, като в заповедта изрично се посочва необходимостта от настаняването и законовото основание. Заповедта е мотивирана - в същата е посочено, че е издадена във връзка със Заповед №5364з-989/27.03.2023г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която е наложена принудителна административна мярка: "връщане до страната на произход или трета страна". В заповедта е посочено и правното основание за издаването ѝ – чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ. В оспорената заповед изрично е посочено, че принудителното настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци се налага до отпадането на пречките за изпълнението на наложената ПАМ и организиране извеждането на чужденеца от Р. България, но не повече от 6 месеца. В оспорената заповед е посочена необходимостта от настаняването и законовото основание за издаването ѝ, с което е спазена разпоредбата на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ.

При издаването на заповедта съдът не установи да са допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правно-релевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка./решение №4968/13.03.2023г. на зам. Председателят на ДАБ/л.27/, декларация/л.18/Законът възлага в тежест на административния орган да обоснове необходимостта от издаването на заповедта по чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ.

При наличието на законовите предпоставки - заповед за връщане до страната на произход С. и организиране на принудително отвеждане на жалбоподателя до границата на Р България, която ПАМ е подлежала на предварително изпълнение, административният орган е имал законово право да нареди принудителното настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ.

Правилно е приложен и материалния закон.

Като мотив за издаването на обжалвания административен акт, е посочена издадената заповед за принудително отвеждане на лицето и необходимостта от създаването на организация за извеждането му от Р.България, което се явява пречка за незабавното изпълнение на наложената ПАМ.

Според норма на § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената му ПАМ. В случая посочените критерии, обуславящи настаняване в СДВНЧ, са налице. Изпълнени са изискванията на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ за постановяване на оспорения административен акт, а именно - наложена на чужденеца ПАМ по чл. 39а, т. 2 от същия закон и съществуваща реална опасност от укриването му. Законосъобразно са упражнени правомощията на административния орган при преценката му за необходимостта от принудителното настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ за постигането на легитимна цел - организиране на принудителното извеждане от Р България.

Преценката за законосъобразността на акта, с който се налага задържане се извършва с оглед на визираните в чл. 15, § 1 Директива 2008/115/ЕО предпоставки и специална цел, а те, с оглед на доказателствата по делото, са налице.

Видно от съдържанието на обжалваната заповед същата е мотивирана първо, с наложена принудителна административна мярка "връщане до страната на произход". В случая е налице е процедура за връщане по смисъла на чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО на чужденец, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ, по смисъла на ЗЧРБ. Поради подадената жалба против заповедта за връщането му в С. то не може да се осъществи незабавно, а следва да бъде подготвено от компетентните власти. Това означава, че исканата от европейската норма и визирана в чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ специална цел за задържане на гражданина на третата страна е надлежно установена. Второ, органът мотивирал акта си с опасност жалбоподателят да се укрие, изискване, което също е визирано и в националната, и в европейската норми. В конкретния случай, цялостното поведение на жалбоподателя – влизането в страната не по установения ред, действително в своята съвкупност представляват факти, които изграждат основателно съмнение за опасност от укриване по смисъла на § 1, т. 4в от ЗЧРБ. Настоящият състав следва да посочи, че действително съгласно чл. 15, § 1 Директива 2008/115/ЕО, за да се наложи задържане при образуване процедура за връщане е необходимо освен посочената специална цел и наличие на алтернативните предпоставки – опасност от укриване или възпрепятстване на връщането/извеждането.

От данните по делото е безспорно, че на жалбоподателя е отказано предоставяне на международна закрила с влязло в сила решение, няма установено местоживееене в страната, няма социална среда, на чиято помощ да разчита, няма средства за издръжка, няма контакти, няма документи за самоличност. С оглед на това други, по -

леки принудителни мерки, като редовно явяване пред властите, внасяне на подходяща парична гаранция, престой на определено място или друга мярка от подобен род действително биха били не ефективни най - малкото поради невъзможност да бъдат изпълнени. А това означава в неприемлива степен да се постави под съмнение възможността за изпълнение на постановеното извеждане, т. е. на ефективното завръщане на пребиваващия незаконно гражданин на трета страна. Следователно в конкретния случай, с оглед на доказателствата по делото е безспорно, че спрямо лицето е налице и визираното в чл. 15, § 1 Директива 2008/115/ЕО изискване - да не може спрямо лицето да се приложи ефективно друга достатъчна, но по - лека принудителна мярка. Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, респ. чл. 15, § 1 от Директивата, право на държавата е да задържи в специализиран център чужд гражданин, по отношение на който е образувана процедура по връщане, като са регламентирани и максималните срокове за подобно настаняване, съобразени с общностното право. Според разпоредбата на чл. 15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите - членки, когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения или че вече не съществуват посочените в параграф 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно.

Водим от горното съдът намира оспорваната заповед за законосъобразна, а жалбата против същата за неоснователна.

По делото се претендират разноски от ответната страна, поради което съдът дължи произнасяне.

При този изход на спора искането в писмен отговор на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. На основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 144 АПК и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, съдът, присъжда в полза на ответника юрисконсултско възнаграждение в минимален размер – 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. Х., [дата на раждане], гражданин на С., чрез пълномощника му адв. Ст. М., със съдебен адрес: гр. С. ул. "У. №1 срещу Заповед за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към Дирекция "Миграция" с №5364з-991/27.03.2023г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

ОСЪЖДА А. А. Х., [дата на раждане], гражданин на С., да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: